

PRIČE

Marice Milčec

CRNCI U MOM DVORIŠTU

Kad je moj brat bio mali, a ja velika, on je jako želio biti crnac. Za to mu se jednog ljetnog dana pružila prilika. Tata je zaboravio pospremiti boju i kistove nakon bojanja ograde. Za mog brata i njegovu prijateljicu, ko naručeno. Balavac je trebao prijateljicu, jer tko bi ga obojao po leđima. A za uzvrat, morao je i on obojati nju.

To su smislili dok su ih mame gledale kroz prozor. A kad nisu gledale, onda su se bacili na posao.

Najprije je on obojao nju. To je bio uvjet da ona učini isto njemu. Uradio je to baš dobro. Svu ju je obojao: kosu, lice, majicu, tajice, ruke i noge. Ni sandale nije zaboravio.

Onda je ona obojala njega. Bio je viši od nje pa je morao sjesti. Tako mu je obojala sve osim stražnjice.

Možda bi i to došlo na red da mame baš tada nisu pogledale kroz prozor.

Ništa više od bojanja. Za kaznu su čitav dan ostali obojani. Moj je brat bio sretan i nesretan u isto vrijeme. Sretan, jer je napokon bio crnac, a nesretan, jer još nikad nije vidio crnca s bijelom stražnjicom. Vidio je nešto slično u zoo-vrtu, ali to i nije bio crnac već majmun.

Uživali bi oni da ih nisu zafrkavala djeca iz cijele ulice. Na kraju su jedva čekali večer da budu oprani. Pojma nisu imali što ih čeka. Boja se teško skidala. Mame su se mučile i znojile. A mom bratu i njegovoj prijateljici je bilo i gore. Urlali su kao da ih netko kolje, a samo su ih ribali vimom i četkom.

Sljedećeg dana ni traga crncima. Na dvorištu su se igrala dva crvenokošca!

ISTI TATA, ISTA MAMA, ISTA BAKA

Ljudi moji, što mi ide na živce kad odrasli, gledajući bebu, kažu da je isti tata ili ista mama. Meni su sve bebe iste. A mame i tate nisu. Zašto to odrasli onda govore? Neki još i lažu.

Moj brat je beba. Tatina prijateljica je tati rekla: Isti tata!

A onda je došla kad tate nije bilo doma, pa je mami rekla: Ista mama!

Ja sam se naljutila i rekla joj da laže. Mama me istjerala iz sobe. Ne znam zašto.

Moj braco je jako slatka beba, i kako da se ne naljutim kad dođe baka i kaže: Ista baka!

A ona je sva zgužvana. I ima staru kožu.

Što ga više gledam to mi je sve sličniji.

Ali, nitko, baš nitko nije rekao: Ista seka!

MAMIN NAJVEĆI STRAH

Moja vam se mama ničeg ne boji. Ni policije, jer kaže da ima čistu savjest. To mi baš nije jasno, ali nek joj bude.

Ne boji se ni psa što laje, jer kaže da pas koji laje ne grize. I još, ona nije poštar. To mi je jasno, jer se susjedov pas uvijek strašno razlaje kad našom ulicom prolazi poštar. Samo što je taj pas jednom tog istog poštara i ugrizao. A najprije je lajao. Zato mislim da mama nije u pravu. Samo se nadam da to neće saznati na isti način kao i naš poštar.

Mama se ne boji niti kiše. Nikada ne nosi kišobran, ako sije sunce. Pa što ako je uhvati kiša, kaže, neće se rastopiti, nije od šećera.

Ne boji se ni tate kad potroši previše novaca, jer i ona zarađuje.

Nije ju strah da ćemo ikada biti gladni jer ona i tata imaju po dvije zdrave ruke. S njima će uvijek nešto raditi i zaraditi za kruh svojoj djeci. Mene je ipak toga malo strah. Ponekad poželim i nešto više od kruha. Sladoled, čokoladu i tortu od jagoda sa šlagom.

Kad je moj mali brat bio bolestan, i kad je mama s njim bdjela čitavu noć, onda sam saznala da ima nešto čega se mama boji. To je rekla tati kad je brat ozdravio. Rekla je da se boji bolesti i da se nada da se tako teška noć neće ponoviti. Ja se nadam da hoće. Onda ću ja biti bolesna, a mama će biti samo moja cijelu noć. Možda i nekoliko noći.

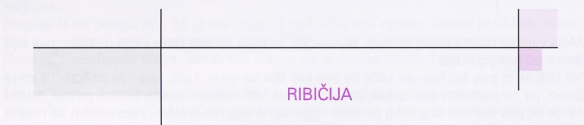
Još se boji da tata ne strada u autu. Toga se boji svaki put kad tata zakasni doma. Onda se i mi počnemo bojati. Mama se zato ne boji manje, ali nas tješi da se ne može ništa dogoditi čovjeku koji je cijeli život za volanom.

Nisam znala, ali mama se boji i poštara. Strese se svaki puta kad ovaj zalupi poklopcem našeg sandučića. Kaže da taj još nije donio nešto čemu bi se čovjek veselio. Nosi samo račune. A tko se toga ne bi bojavao. To s računima ne razumijem, jer ih mama samo kupi i da tati.

Jedne sam subote saznala čega se moja mama jako boji! Znam da je bila subota, jer mama svake subote ima veliko pospremanje. I znam da se boji jako, strašno, užasno, grozno da sve boli glava. Od straha. Tako je rekla nakon tog događaja koji je otkrio njezin najveći strah. Prala je kupaonicu kad je naišla na to malo jadno stvorenje koje se zavuklo iza zahodske školjke. Kako je tamo došla, nikada nećemo znati, a nije ni važno. Važno je samo to da je mama skoro umrla od straha. Tako je poslije ispričala. Ja znam da je to potpuna istina, jer sam bila tamo. Mama je već izgubila glas. Nije mogla govoriti od straha. To se valjda dogodi kad ljudi skoro umru. Samo je istrčala iz kuće ravno k susjedi koja je, na svu sreću, bila vani pa je mami mogla odmah pomoći. Nije znala što se događa, jer mama nije mogla izustiti niti slova. Mumljala je nešto i mahala rukama. Onda je uzela susjedu za ruku i odvela je do naše kupaonice. Tek mi je tada postalo jasno što je mami. Ja sam žabu, jer riječ je baš o njoj, vidjela već prije. Nisam mislila da je to neki problem. Došla je valjda zato što u kupaonici ima vode, a ja znam da žabe trebaju vodu za život. Još mi je bilo drago što je odabrala našu kupaonicu. Mislila sam da će se mama veseliti jer jako voli životinje.

Sad kad mi je sve postalo jasno, rekla sam susjedi. Teta Jadranka je stavila gumenu rukavicu, uzela žabu i odnijela je van. Nekud ju je bacila. Jadna žabica. Sigurna sam da se ona uplašila barem isto toliko koliko i mama. Nije ni ona pisnula, isto od straha. Samo ne znam je li i nju poslije boljela glava. Mamu je. Te je subote pospremanje bilo gotovo i prije nego što je počelo.

Mama je popila tabletu za glavu i legla. Više ništa nije radila. Toliko se uplašila!

Moj tata je glava obitelji i strastveni ribič. Tako mama kaže. Ribič, to znači da lovi ribe a strastveni, to vam znači, kako mama kaže, da to voli više nego nju. Radije ide u ribičiju nego u posjet svojoj punici. To je mama od moje mame. Kojoj ona uvijek ide samo sa nama jer tata baš onda mora na ribičiju. To je važnije i od žene i od punice. Tata se nekad šalji i kaže da bi on rado mijenjao ribičiju za posjetu punici kad bi ova mogla šutjeti ko ribe što šute čitavog dana dok ih on lovi. Zato baka više ni ne pita gdje je tata kad dođemo. Zna se!

Strastveni ribič to vam još znači i da rijetko što ulovi. Jer to je sport, kaže tata, a tu vrijedi pravilo da je važno sudjelovati. Najbolja se riba ipak kupi u ribarnici!

Jednom je strastveni ribič poveo obitelj na ribičiju. Glava obitelji je odlučila da nas upoznaju s čarima sporta u kojem se ne broje pobjede već mjere centimetrima ulovljenih riba. Ako su velike, onda se s njima možeš slikati. One manje su dobre za priču jer se mogu rastegnute, kaže mama. Tata se još nije slikao s ulovom, njegovi su svi iz priče pa smo zato u ribičiju ponijeli i foto-aparat. Opremu za lov je uredio i složio tata. Stručnjak za udice, role, štapove, cajgove i što ja znam kako se to sve još zove. Mama je pripremila putni hladnjak i dosta hrane. Da joj djeca ne gladuju, jer nije vjerovala tati da će imati što staviti na roštilj kojeg je on složio u prtljažnik automobila.

Uvjeravao nas je da će danas dobro gristi i da će nam on spremi ribicu za prste polizati. Kad smo došli na vodu, svima nam je dao pribor i održao kratak tečaj zabacivanja udice. Pritom se i ljutio, vikao na nas kako smo nespretni i da budemo tihi kako ne bismo poplašili ribu. Moje i mamine udice su nekako uvijek završavale u granama obližnjeg drveća. Neke udice tata nije mogao osloboditi i sve se više ljutio na nas. Onda je jedna žaba odlučila pogledati mamu izbliza i, što se nje tiče, tu je bio kraj njezinog zalaganja za sport u kojem joj je muž tako revan. Bacila je štap i pobjegla u auto. Tamo je do kraja izletala čitala knjigu.

Meni se dopalo. Uskoro me tata naučio kako najlakše zabaciti a da ti udica ne ode loviti ptice. Lovila sam. Ali sve su bile male ribice koje sam natrag puštala. Tata me zezao da mi se vraća ista. Zato jer sam lijepa curica pa sam joj se dopala. A onda se šalio da je možda zlatna pa mi samo želi ispuniti tri želje.

Tata nije ništa ulovio. Imao je suviše posla s nama. Brat je još malen pa je njemu odrezao prut na koji je svezao nit i udicu. Mališa se nekoliko puta upiknuo dok nije naučio kako se stavlja mamac, zrno kuhanog kukuruza, nije mogao sam staviti na udicu.

Toliko smo se zanjeli da nismo osjetili ni glad ni žeđ. Uzalud nas je mama zvala da nešto pojedemo i popijemo. Da samo znate koliko je zanimljivo i napeto iščekivanje trzaja u trenutku kad ribica zagriže.

A onda je odjednom trznuo bratov prut. Gotovo ga je, onako malenog, odnijelo u vodu. Ali tu je bio tata da spasi stvar. A stvar je bila, da ne povjerujete, riba i to dovoljno velika da mališu povuče u vodu. Zajedno su izvukli lovinu. Mali je čitavo vrijeme urlao da je ulovio kita. Skakao je ko lud. Sav se zajapurio i uplašio mamu koja je dojurila zaboravljajući svoj strah od žaba. Moj mali brat je i dalje vikao. Došli su i drugi ribiči. Htjeli ljudi vidjeti kita.

Kit je zapravo bila ribica ne teža od kilograma, ali mom bratu to onda nitko nije mogao reći. Slikali smo ga s lovinom. Slika još ima počasno mjesto u obiteljskom albumu. Često se sjetimo tog događaja, a mama kaže da je to doista bio kit, ako se veličinom uspoređuje s onim što tata najčešće ulovi.

